

Sygn. akt II Ca 694/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Paweł Hochman
Sędziowie	SSA w SO Stanisław Łęgosz (spr.) SSA w SO Grzegorz Ślęzak
Protokolant	Katarzyna Pielużek

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2019 r. w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 13 maja 2019 r.

sygn. akt I C 417/18

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda J. S. kwotę 450,00 (czterysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Stanisław Łęgosz Paweł Hochman Grzegorz Ślęzak

Sygn. akt II Ca 694/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 maja 2019 roku Sąd Rejonowy w Bełchatowie zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda J. S. kwotę 7.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 lutego 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 545 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Podstawą powyższego wyroku stanowiły przytoczone niżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego:

Dnia 2 września 2015 r. w miejscowości B. doszło do kolizji drogowej, którego sprawcą był T. W. - kierowca samochodu osobowego marki H. o nr rej. (...), który nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, nie ustępując pierwszeństwa przejazdu doprowadził do zderzenia z prawidłowo poruszającym się rowerzystą, którym był powód J. S., wskutek czego powód doznał obrażeń ciała. Pojazd sprawcy kolizji był objęty ubezpieczeniem OC u strony pozwanej.

Powód pismem z dnia 22 stycznia 2016 r. zgłosił stronie pozwanej szkodę; pozwany ubezpieczyciel pismem z dnia 26 stycznia 2016 r. przyznał powodowi kwotę 800,00 zł tytułem zadośćuczynienia, następnie decyzją z dnia 22 sierpnia 2016 r. po ponownym rozpatrzeniu zgłoszonych przez powoda roszczeń pozwany wypłacił dodatkowo kwotę 600,00 zł.

W wyniku przedmiotowego zdarzenia powód doznał skręcenia kolana lewego z uszkodzeniem łąkotki przysródkowej oraz stłuczenia stopy lewej. Uraz skrętny kolana skutkowało uszkodzeniem rogu tylnego łąkotki przysródkowej, co powoduje obecnie dolegliwości bólowe i ograniczenia w funkcji kolana lewego (ruchy skrętne, chodzenie po nierównościach, bieganie). Kwalifikuje to do orzeczenia trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2 %. Stłuczenie stopy lewej z otarciami naskórka wygojone bez ograniczeń statyczno-dynamicznych stawu skokowego i stopy lewej. Zgłaszane w trakcie leczenia dolegliwości wynikały z przebytego urazu, jak również ze zmian zwyrodnieniowych istniejących wcześniej. Brak wskazań do orzeczenia uszczerbku z tego powodu.

Okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego, a także zeznań powoda oraz notatki Policji i dokumentów dotyczących przebiegu postępowania likwidacyjnego. Fakt wypadku, w którym ucierpiał powód, sprawstwo i wina osoby kierującej pojazdem ubezpieczonym w zakresie OC u pozwanego były niesporne. Niesporna była także odpowiedzialność pozwanego co do zasady oraz wysokość wypłaconego już świadczenia.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Zadośćuczynienie określone w art. 445 § 1 kc ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego wysokość ta nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc winna być utrzymana w rozsądnych granicach. Winna to być zatem kwota „odpowiednia”. Dla oceny, czy określona suma jest „odpowiednim” w rozumieniu art. 445 § 1 kc zadośćuczynieniem za doznaną krzywdę, decydujące znaczenie ma charakter i rozmiar krzywdy doznanej przez poszkodowanego. Nie bez znaczenia jest także szeroko rozumiana sytuacja życiowa, w jakiej znajduje się poszkodowany. Na ocenę tę nie ma natomiast wpływu sytuacja - w szczególności majątkowa - sprawcy szkody .

Powstały u powoda trwały uszczerbek zdrowia biegły lekarz ocenił na 2 % korzystając z Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania i ocena taka powinna być punktem odniesienia dla Sądu przy ustalaniu rozmiaru doznanej krzywdy. Nie należy jednak zapominać, iż procentowy rozmiar uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia jest tylko jednym (posiłkowym) z kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia i nie determinuje tej kwoty bez uwzględnienia wszystkich innych okoliczności sprawy.

Powód w wyniku wypadku doznał urazów fizycznych oraz stresu spowodowanego samym wypadkiem i koniecznością poddania się leczeniu, a także obawami o powodzenie leczenia, odczuwał dolegliwości bólowe oraz z powodu doznanych urazów i przebiegu leczenia doznawał ograniczeń w wykonywaniu dotychczasowych aktywności, co powodowało dodatkowy dyskomfort. Powód w dalszym ciągu odczuwa następstwa wypadku. Uraz kolana powoduje obecnie dolegliwości bólowe i ograniczenia w funkcji kolana lewego (ruchy skrętne, chodzenie po nierównościach, bieganie). Stłuczenie stopy lewej z otarciami naskórka wygojone bez ograniczeń statyczno-dynamicznych stawu skokowego i stopy lewej.

Biorąc pod uwagę wszystkie przytoczone okoliczności oraz aktualne stosunki majątkowe społeczeństwa Sąd uznał, iż odpowiednie pieniężne zadośćuczynienie powód uzyska poprzez zasądzenie ponad już otrzymane świadczenie kwoty 7 000 zł. W pozostałym zakresie powództwo o zadośćuczynienie zostało oddalone jako zbyt wygórowane.

Od powyższego wyroku w części uwzględniającej powództwo ponad kwotę 3.600 złotych oraz co do początkowej daty odsetek, a także w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu apelację złożyła strona pozwana zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego mających wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. w wyniku dowolnej, a nie wszechstronnej oceny dowodów, art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną i wybiórczą ocenę dowodu z opinii biegłego, poprzez nieuwzględnienie stanowiska biegłego, że zgłaszane w trakcie leczenia dolegliwości wynikały z przebytego urazu, jak i ze zmian zwyrodnieniowych istniejących wcześniej,

2. naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 444 § 1 k.c. i 445 § 1 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie, skutkujące przyznaniem zadośćuczynienia w wysokości rażąco zawyżonej względem rzeczywistego i aktualnego na chwilę zamknięcia rozprawy stanu zdrowia powoda,

- pozycji 156 załącznika do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie zasad szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania poprzez niewłaściwe zastosowanie w przedmiotowej sprawie ww. rozporządzenia, podczas gdy podstawą tego rozporządzenia jest ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych nie mająca zastosowania w niniejszym postępowaniu,

3. naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 481 k.c. w zw. z 817 § 1 k.c. poprzez zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 26 lutego 2016 r. zamiast dopiero od chwili wyrokowania.

Występując z tymi zarzutami pozwany wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, a także poprzez rozliczenie kosztów procesu stosownie do wyniku sprawy zweryfikowanego w toku instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie jest uzasadniona, a podniesione w niej zarzuty są chybione.

Wbrew zarzutom apelacji sąd pierwszej instancji nie naruszył wskazanych w apelacji przepisów prawa procesowego art. 233 § 1 kpc i art. 278 § 1 kpc. Sąd ten dokonał prawidłowej oceny opinii biegłego i innych dowodów zgromadzonych w sprawie. Dostrzegł zawarte w opinii stwierdzenie biegłego, że zgłaszane w toku leczenia dolegliwości wynikały z przebytego urazu jak i ze zmian zwyrodnieniowych, istniejących już wcześniej. Zostało ono przez sąd nawet przeniesione od ustaleń faktycznych w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Jednakże z opinii biegłego wynika również, że biegły ustalając 2 % trwały uszczerbek ma zdrowiu powoda kierował się wyłącznie następstwami wypadku, nie zaś następstwami wypadku i samoistnych zmian zwyrodnieniowych. Sąd Okręgowy zatem w pełni podziela ustalenia sądu pierwszej instancji i przyjmuje je za własne.

Sąd pierwszej instancji nie naruszył również przepisów prawa materialnego, w szczególności przepisu art. 445 § 1 kc. Orzekanie o wysokości zadośćuczynienia należy do swobodnego uznania sądu. Tej dyskrejonalnej władzy sędziego sąd odwoławczy zmienić nie może, o ile sąd pierwszej instancji prawidłowo zbadał i ocenił wszystkie okoliczności sprawy. Atrybut swobody orzekania o wysokości zadośćuczynienia wynika z faktu, że nie istnieją żadne zobiektywizowane, ustawowo określone kryteria pozwalające sądowi na rozstrzygnięcie o zadośćuczynieniu. Sąd odwoławczy może dokonać korekty wysokości zasądzanego zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę tylko wtedy, gdyby okazało się, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, że jest ono rażąco wygórowane albo rażąco za niskie. Wnikliwa analiza akt sprawy wskazuje, że wysokość zasądzanego zadośćuczynienia jest prawidłowa i w

żaden sposób nie może być uznana za rażąco zawyżoną. Z kolei ustalony przez sąd pierwszej instancji procent trwałego uszczerbku na zdrowiu, jak podkreślił sąd pierwszej instancji, miał jedynie charakter pomocniczy, a nie decydujący o rozmiarze przyznanego zadośćuczynienia. Natomiast istnienie samoistnych zmian zwyrodnieniowych - akcentowanych w apelacji- nie spowodowało uszkodzenia łąkotki powoda. Jak wynika z opinii biegłego ortopedy traumatologa J. B., to skręcenie kolana podczas wypadku komunikacyjnego doprowadziło do uszkodzenia rogu tylnego łąkotki przyśrodkowej, co obecnie powoduje dolegliwości bólowe i ograniczenia w funkcji kolana lewego. To wypadek był przyczyną sprawczą dolegliwości powoda, związanych z uszkodzeniem łąkotki.

Prawidłowe jest także rozstrzygnięcie o odsetkach od zasądzonego zadośćuczynienia. Decyduje tu bowiem data wezwania pozwanego do spełnienia świadczenia (art. 455 kc). Powód wezwał pozwanego do zapłaty zadośćuczynienia już w styczniu 2016 roku, a reakcją na to było pismo strony pozwanej z dnia 26 stycznia 2016 roku. Uwzględniając zatem okres 1 miesiąca przewidziany w przepisie art. 817§1kc, strona powodowa w postępowaniu sądowym mogła domagać się odsetek od 26 lutego 2016 roku.

Z tych względów apelacja, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw, podlega oddaleniu - art. 385 kpc. O kosztach procesu za instancję odwoławczą Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o przepis art. 98 kpc.

Stanisław Łęgosz Paweł Hochman Grzegorz Ślęzak